

РЕШЕНИЕ

гр. София, г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 23.06.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Антония Славова, като разгледа дело номер **1832** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.121, ал.1, т.1 от Закона за държавния служител /ЗДСл/, във връзка с чл.145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Л. А. С. с адрес: гр. Б., ж.к. Еленово, бл.89, вх."А", ап.1 и адрес за призоваване: гр. С., У. „, № 22, .3 – адвокат Ж Ж срещу Заповед № 0055/02.02.2010 г. на И. Д. на И. А. „, И. по Т.", с която на основание чл.107, ал.1, т.3 от ЗДСл, на оспорващия е наложено дисциплинарно наказание „Уволнение” и е прекратено служебното му правоотношение.

В жалбата, от съда се иска оспорената заповед да бъде отменена, като неправилна и незаконосъобразна. Оспорващият твърди, че в хода на дисциплинарното производство не са спазени изискванията на чл. 93 от ЗДСл, т.е. същият не е бил изслушан. Навеждат се твърдения, че наложеното наказание не е съобразено с тежестта на извършеното нарушение, както и че не е отчетен факта, че от деянието не са настъпили никакви вредни последици за държавата. Не е отчетен и факта, че няма взето предвид становището на дисциплинарния съвет, както и че не е спазена процедурата пред дисциплинарния съвЕ. В проведеното по делото открито заседание, оспорващият чрез адвокат Й поддържа жалбата. Въпреки дадената му възможност в 10 дневен срок, който е изтекъл на 05.07.2010 г., да изложи съображенията си в писмен вид, пълномощникът не е представил писмени бележки.

Ответникът по оспорването, чрез юрисконсулт К намира жалбата за неоснователна, а наведените твърдения за недоказани и също развива доводите си писмени бележки.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, изразеното становище на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че Л. С. е бил назначен на длъжност „Старши инспектор” в Дирекция „И. по Т.” – гр. Б.. Със заявление изх. № 5/08.10.2009 г. /л.133/, Изпълнителният Д. на И. А. „И. по Т.” е уведомен управителя на „Паркинги и гаражи” ЕООД – гр. Б. за извършена проверка в дружеството от страна на Л. С. и С. С. – служители на Дирекция „И. по Т.” – гр. Б.. В заявлението се навеждат твърдения, че С. има личен мотив за извършването на проверката, защото на 15.09.2010 г. на управляваният от него автомобил е било поставено блокиращо устройство „Скоба”, поради неправилно паркиране.

С писмо изх. № 13890/19.10.2009 г. Директора на Дирекция „ТППО” при И. А. „И. по Т.” е уведомил, Директора на - Дирекция „И. по Т.” – гр. Б. затова, че следва да се изпратят писмени обяснения от участвалите в проверката на „Паркинги и гаражи” ЕООД длъжностни лица, във връзка с постъпилото заявление.

Обясненията на С. са изпратени с писмо изх. № 0026-2022/27.10.2009 г.

Във връзка със случая от Инспектората към Министерството на Т. и социалната политика е извършена проверка, чиито резултати са обективирани в доклад изх. № Ск 17845 от 22.12.2009 г, който е изпратен на И. Д. на И. А. „И. по Т.”, с препоръки за търсене на дисциплинарна отговорност от Л. С..

Със заповед № 3-0478/15.12.2009 г. /л. 135/ на И. Д. на И. А. „И. по Т.” е наредено на дисциплинарния съвет при администрацията да образува дисциплинарно дело срещу С.. Със заповед № 0027/21.01.2010 г. са назначени членовете на дисциплинарния съвет при И. А. „И. по Т.”.

С писмо № 19134/30.12.2009 г. /л.104/, С. е бил уведомен, че във връзка с образуването срещу него дисциплинарно производство, на 06.01.2010 г. ще се проведе заседание на дисциплинарния съвет при И. А. „И. по Т.”, на което той е поканен да присъства.

Проведеното заседание на дисциплинарния съвет, на което е присъствал оспорващия е протоколирано. С. е представил писмени обяснения.

На 21.01.2010 г. е проведено заседание на дисциплинарния съвет при И. А. „И. по Т.” /л.101 и л.107/, на което е взето решение да се предложи на И. Д. да наложи на оспорващия дисциплинарно наказание „Уволнение”.

Със заповед № 0042/01.02.2010 г. на И. Д. на И. А. „И. по Т.” е наредено С. да се яви на 02.02.2010 г. за изслушване по повод на образуването дисциплинарно производство.

Видно от приетата по делото декларация от 02.02.2010 г. С. е удостоверил, че е дал устни обяснения пред дисциплинарно-наказващия орган.

Оспорващият е депозирал писмени обяснения вх. № 0104-1699 от 02.02.2010 г. /л.93/.

Изпълнителният Д. на И. А. „И. по Т.”, преценявайки характера и тежестта на деянието е приел, че с същото представлява тежко дисциплинарно нарушение по смисъла на чл. 21, ал. 1, чл. 89, ал. 2, т. 1 и т. 5 от ЗДЛ, поради което и на основание чл. 107, ал. 1, т. 3 от ЗДСл е издал оспорената заповед.

Воден от принципа на търсене на обективната истина, съдът, по искане на страните е допуснал до разпит в процесуалното качество на свидетели, лица имали отношение към случая.

Като доказателство по делото е приета заповед № 68/10.07.2009 г. на Директора на Дирекция „И. по Т.” – гр. Б..

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е съобщена Л. С. лично на 02.02.2010 г., видно от положения върху екземпляр от нея саморъчно написан текст. Жалбата е подадена чрез административния орган на 19.02.2010 г. /вх. № 0104-2670/. От положеното върху лицевата част на приложения по преписката пощенски плик, клеймо се установява, че действията по подаването ѝ са предприети чрез изпращането ѝ по пощата на 16.02.2010 г., т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство срещу акт, подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да издаде оспорената заповед, компетентния административен орган е приел, че са налице материалноправните предпоставки на чл. 107, ал. 1, т. 3 от ЗДЛс, а именно че с деянието си Л. С. е извършил тежко нарушение на служебната дисциплина, изразяващо се в деяния, които са несъвместими със ЗДСл и Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация.

Съгласно разпоредбата на чл. 169, ал. 1 от АПК, при проверката на оспорения административен акт, съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146. В хода на проведеното съдебно производство по делото, съдът съобразявайки се с наведените от страните доводи е събрал доказателства, за да провери дали са били налице фактическите основания, даващи възможност на административния орган да упражни даденото му от закона право да издаде акта, с който се засягат безспорно права и законни интереси на оспорващия. Особено важни в тази насока са свидетелските показания, дадени от лица, които са имали пряко или косвено отношение към обективните факти, послужили като причина за започване на административното производство, протичането му и завършването му, чрез издаване на оспорената заповед.

До разпит в процесуалното качество на свидетели, по искане на страните са допуснати лицата С. С., В М и А С.

Първата от тях заяви, че познава С., тъй като с него са били колеги. На 16 септември 2009 г. заедно с него двамата извършили проверка на „Паркинги и гаражи“ ЕООД гр. Б., което е общинско дружество. Проверката била във връзка с постъпили няколкократно по телефона оплаквания за нарушения на обект - денонощен паркинг в гр. Б., за полагане на извънреден труд от работещите. При проверката те установили нарушения, за които изготвили протоколи и съставили АУАН. С. бил актосъставител. Актът бил съставен на място и в присъствието на управителя на дружеството, като му бил връчен лично. Още като започнали да пишат акта, управителят казал, че тъй като на автомобила на господин С. е била слагана скоба за неправилно паркиране от служители на дружеството, той е заинтересован и следва да се потърси съдействие на други орган. Оспорващият не реагирал, като продължил със съставянето на акта, който бил връчен лично на управителя и последният го подписал без възражения. Освен АУАН бил

изготвен и протокол с предписания, по отношение на нарушението, който бил обжалвана пред директора на изпълнителната А., но бил потвърден от него. Свидетелката посочи, че проверката на „Паркинги и гаражи” ЕООД била планова, като плановете се изготвяли ежемесечно. Процесната проверка била в личния план на С., който обаче С. не била виждала. Разбрала, че скобата е сложена на автомобила на оспорващия на 15 септември. От С., свидетелката разбрала, че не е бил изслушан при проведеното дисциплинарно производство. Свидетелят Манов потвърди, че е служител на „Паркинги и гаражи” ЕООД и че си спомня за случай през 2009 г., при който е поставил скоба на автомобил с ДК № Е 7657 ВН, защото бил паркиран неправилно на място, което е служебен абонамент. В края на работния ден скобата била свалена, като придружаващия общинските служители полицаи изготвил докладна записка до кмета на гр. Б. във връзка със случая.

Свидетелката С, в своите показания описа начина, по който се е развила част от процедурата по налагане на дисциплинарното наказание. Същата заяви, че познава С. от времето, когато е била Д. на Дирекция „И. по Т.” – гр. П и че знае за прекратяването на служебното му правоотношение. С е присъствала на изслушването на С. и на връчването на заповедта. Оспорващият бил уведомен предварително за часа и датата за даване на устни или писмени обяснения с писмо. Изслушването било проведено в кабинета на И. Д. на ИА „И. по Т.” в гр. С., на 02.02.2010 г. - по обяд, като на срещата свидетелката присъствала лично. Тъй като С. бил запознат с решението на дисциплинарния съвет, госпожа М го помолила, ако е подготвил писмени обяснения да ги представи, ако не да изложи такива обяснения устно пред нея. С. дал устни обяснения във връзка с констатираните от дисциплинарния съвет пропуски в неговата дейност. Изслушването продължило не повече от 30 минути. След изслушването, госпожа М взела своето решение и била изготвена заповед за освобождаване, която била връчена на С. половин час, след като приключило изслушването.

След обсъждането на свидетелските показания в съвкупност с останалите събрани по делото доказателства, могат да се направят следните изводи.

Чрез разпита на свидетели се цели разкриването на факти и обстоятелства, които не могат да бъдат установени посредством писмени доказателства или друг вид доказателствени средства, като експертизи, оглед и т.н. Свидетелите при разпита си излагат устно пред съда данни за факти, за които те си спомнят и за които смятат, че съществуват или са съществували в даден минал момент във и независимо от страните и независимо от съда. Затова как те са възприели тези факти или как ги възприемат е от значение мястото и вида на фактите, емоционалното състояние на възприемащия ги, неговото интелектуално ниво, възраст и др. Разбира се, тези разсъждения са валидни, когато свидетелските показания са дадени добросъвестно и честно, без да са неистински или укриващи истината. Съдът следва да възприеме, дали дадено събитие, описано от свидетеля се е случило или даден факт е съществувал, като се съобрази с множество елементи, като последователност, непротиворечивост, логическо изграждане, сетивни и емоционални връзки, волева насоченост и т.н., съдържащи се както в показанията, така и в останалия, събран по делото доказателствен материал. В

разглеждания случай и тримата свидетели са изложили пред съда устно факти и обстоятелства, възприети от тях в даден момент от миналото, за които те са запазили спомени в съзнанието си.

Съдът, съобразявайки се с изложените по-горе разсъждения намира, че показанията и на свидетелите са последователни, ясни и непротиворечиви. Не се установяват данни за манипулативно излагане на фактите, във връзка със заинтересованост от изхода на делото. С. и Манов потвърдиха, че знаят, за сложената скоба на автомобила на С., независимо от обстоятелството, че М не е бил наясно, чия собственост е той. Този факт се потвърждава и от приложените по делото докладна записка от полицаи при РУ на МВР – гр. Б. /л. 185/ и от писмо изх. № 08-00-77/03.11.2009 г. /л. 184/, с което С. е бил поканен за връчване на АУАН. Безспорно е също, че през месец март на 2009 г. на управлявания от С. автомобил, също е била поставяна скоба, видно от докладна записка 25.03.2009 г. /л.182/ и писмо изх. № 08-00-77/03.07.2009 г.

Описаните обстоятелства налагат извода, че при извършването на проверката в „Паркинги и гаражи” ЕООД, при която са започнали административно и административно-наказателно производство срещу дружеството, С. е бил наясно, че е могло да бъде заинтересован или най-малкото предубеден, във връзка с възникналите отношения, пораждащи основателни съмнения в неговата безпристрастност. Потвърденото от С. възражение на управителя на дружеството, според съда е имало характер на искане за отвод на С. и при тези обстоятелства, съгласно императивната разпоредба на чл. 10, ал. 2 от АПК, той не е имал право да участва в производството по-нататък.

По делото няма данни служителят да е уведомил своевременно своя ръководител, за възможността да възникне конфликт между служебните му задължения и неговите частни интереси, при изпълнението на служебната задача по проверката на „Паркинги и гаражи” ЕООД, с което е нарушен чл. 12, ал. 2 от Кодекса за поведение на служителите в държавната администрация.

Свидетелката С. посочи, че проверката на процесното дружество е била планова и се е съдържала в личния месечен план на С.. За този факт тя е научила от него, като не е видяла лично плана. При липсата на други доказателства в тази насока и с оглед на благоприятните последици за С., съдът приема това твърдение за недоказано, защото се основава само и единствено на показанията на разпитаната свидетелка, която е разбрала за него от оспорващия. Не е без значение и факта, че в приетата по делото заповед № 68/10.07.2009 г. на Директора на Дирекция „И. по Т.” – гр. Б., процесното дружество или извършваната от него дейност не са в отраслите, за които е отговарял главен инспектор С., поради което следва да се приеме, че проверката, извършена от оспорващия и свидетелката в „Паркинги и гаражи” ЕООД не е извършена на законово основание.

Действията на С. по никакъв начин не се съвместяват с основните задълженията на служителите от държавната администрация за спазват Конституцията и законите в Република Б. Чрез тях той е извършил нарушение не само на посочените по-горе норми, но и на чл. 403, ал. 3 от Кодекса на Т.. Безупречното поведение на държавните служители е задължително за тях както по време на изпълнението на служебните им задължения, така и извън службата им. Това е така, защото същите са символ на държавността и законността и действията им са от огромно значение за доверието на гражданското общество в институциите. Ако тези действия са в разрез със закона или дори с общоприетите норми за поведение, това ще доведе до загуба на доверие сред

гражданите и до желание за решаване на възникналите проблеми с непозволени средства.

Съдът намира за неоснователни оплакванията, касаещи неспазване на процедурата при провеждането на дисциплинарното производство.

Дисциплинарното производство е започнало с нарочен акт, с който оспорващият е бил запознат. Административният орган е дал възможност на С да участва в производството и да организира защитата си. Същият е бил изслушан от дисциплинарния съвет, където е представил съображенията си и в писмен вид. По отношение на направеното възражение за липса на изслушване, съдът намира същото за недоказано. Наистина по делото няма приложен протокол за изслушване, но оспорващият саморъчно е подписал декларация /л. 95/, че е дал пред дисциплинарно-наказващия орган устни обяснения. Това обстоятелство бе потвърдено и от свидетелката С, която е присъствала на изслушването. Нейните показания, в чиято достоверност съдът няма основание да се съмнява, се потвърждават и обстоятелството, че на 02.02.2010 г., С. е депозирал и писмени обяснения /л.93/.

При определяне вида и размера на наказанието е взета предвид тежестта на нарушението и настъпилите от него последици, обстоятелствата, при които е извършено, формата на вината и цялостното поведение на държавния служител по време на службата. Както бе посочено по-горе, деянието на С. – неотвеждане от производство срещу лице, с което той е имал безспорно отношения, които пораждат основателни съмнения в неговата безпристрастност, по своя характер се явява тежко дисциплинарно нарушение, тъй като същото е със значителни вредни последици – уронва се престижа на държавната служба, създават се недоверие у гражданите в институциите, които трябва да защитават техните права и законни интереси и се създава представа, за това, че държавните служители могат да действат винаги безнаказано, дори когато с действията си нарушават закона.

Административният орган е издал оспорената заповед в сроковете по чл. 94 от ЗДСл, съгласно която дисциплинарните наказания се налагат не по-късно от два месеца от откриване на нарушението и не по-късно от една година от извършването му. Релевантният въпрос в случая е, кой е "моментът на откриване на нарушението". Според трайната съдебна практика, нарушението следва да се счете открито тогава, когато е установено извършването му от лицето, осъществило с действия или бездействия съответното деяние, както и времето и място на извършването му. В разглеждания случай дисциплинарното наказание на жалбоподателя е наложено в рамките на преклузивните срокове по чл. 94 от ЗДСл. Обжалваният административен акт е издаден на 02.02.2010 г., като нарушението е осъществено на 16.09.2010 г. Двумесечният срок от откриване на нарушението е започнал да тече от датата на узнаване на всички факти и обстоятелства относно извършеното нарушение от дисциплинарно-наказващия орган, като в случая това е датата на издаване на финализиращия документ – решението на дисциплинарния съвет при И. А. „. И. по Т.” - 21.01.2010 г., т.е. установяването на нарушението е станало след събирането на доказателство от дисциплинарния съвет, на чието заседание е бил изслушан и С., за да даде обясненията си във връзка с разгледаните от съвета случаи на нарушение на служебната дисциплина.

Предвид на гореизложените съображения трябва да се приеме, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в предвидената форма и при съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона, поради което следва да бъде

оставено в сила.

По отношение на направените разноси, предвид на факта, че надлежният ответник по оспорването, чрез процесуалния си представител не е поискал такива, на същият не следва да се присъждат разноси.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, **Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,**

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Л. А. С. с адрес: гр. Б., ж.к. Еленово, бл.89, вх."А", ап.1 срещу Заповед № 0055/02.02.2010 г. на И. Д. на И. А. „И. по Т.“, с която на основание чл.107, ал.1, т.3 от ЗДСл му е наложено дисциплинарно наказание „Уволнение“ и е прекратено служебното му правоотношение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република Б - тричленен състав.